

Former. Jeg skal imidlertid paa den anden Side villig erkjende — og det troer jeg at kunne sige paa Udvalgets store Fleertals Vegne — at der fra Regeringens Side er gjort meget væsentlige Skridt hen i den Retning, som Udvalget i denne Henseende maatte ansee for at være den væsentlige, og det har ingenlunde været Udvalgets Mening ikke at ville erkjende det Gode og Dygtige, der er i vor Forvaltning, fordi Udvalget ikke udtrykkelig har omtalt dette i sin Betænkning. Udvalget har ifølge sin hele Stilling mere maattet stille sig paa et kritisk Standpunkt, mere maattet indskrænke sig til at fremhæve det formeentlig Svage og Mangelfulde, der endnu kunde være tilbage, og naar Udvalget har gjort dette, tør jeg forsikre, at det er skeet uden mindste Tanke om derved at ville saare nogen Enkelt. Det er skeet, fordi Udvalget i sin Heelhed har været ledet af det oprigtige Ønske, at den Sandhed maatte blive praktisk anerkjendt overalt, at Embederne dog ikke ere til for Embedsmændenes Skyld, men derimod Embedsmændene for Embedernes Skyld. Med disse mere almindelige Bemærkninger, som jeg i Egenskab af Dødsfører ikke har anset for overflødige for at forklare det Standpunkt, hvorpaa Udvalget ogaa i Behandlingen af denne Lov har maattet stille sig, skal jeg strax gaae over til de af Udvalget eller Dele af Udvalget stillede Ændringsforslag, og jeg vil da ved nærmere at omtale dem komme ind paa de væsentligste af de Betragtninger, som ere fremhævede i den foreliggende Betænkning. Det første Ændringsforslag er stillet af et Mindretal i Udvalget. Skjøndt jeg ikke personlig hører til dette Mindretal, maa det dog, med alt Forbehold af, at Mindretallets Medlemmer selv udførligere motivere dette Ændringsforslag, være mig tilladt ganske kort at omtale det, som har foranlediget dette Ændringsforslags Fremkomst, for at jeg med det Samme allerede paa dette Standpunkt af Forhandlingerne kan sige, hvorfor Fleertallet ikke har kunnet slutte sig til Mindretallet i dette Punkt. Som ærede Medlemmer ville see, gaaer Ændringsforslaget ud paa, at Departementschefsposterne i Indenrigs-, Justits-, Kirke- og Underviisningsministeriet samt i Signantsministeriets Centralbestyrelse og endvidere

Embederne som Generaldirecteurer for Skattevæsenet samt for Postvæsenet ved indtrædende Vacance skulle indtrædes som faste Led i Ministeriernes Organisation og erstattes ved Mænd, der frit vælges af vedkommende Minister og komme og gaae med ham, idet det forudsættes, at de, samtidig med at Ministeren tager sin Afsted, ogsaa træde af, forsaavidt ikke den tiltrædende Minister maatte finde Anledning til at beholde dem i Stillingen. Da der saaledes for disse Mænds Vedkommonde, som Mindretallet har foreslaaet benævnte Generalsecretairer, ikke er Tale om nogen fast kongelig Udnævnelse, vil Følgen deraf være, at der ikke heller for deres Vedkommende vil kunne blive Tale om nogen Pensionsret ved deres Fratrædelse, og Mindretallet har derfor anset det fornødent for i ethvert Tilfælde at sikkre sig, at der ikke bliver Mangel paa stikfede Personligheder til at besætte disse vigtige og ansvarsfulde Stillinger, at sætte Vønnen saaledes, at man i saa Henseende kunde være fuldkommen sikker. Det foreslaaes derfor at sætte Vønnen til 4000 Rd. aarlig, og det er tillige en Forudsætning, hvorfra Mindretallet er gaaet ud, at, forsaavidt der til denne Stilling maatte tages en Mænd, der allerede sidder i et kongeligt Embed, han da, idet han fratræder Stillingen som Generalsecretair, ikke blot er berettiget, men ogsaa forpligtet til at træde tilbage i sin tidligere faste Ansættelse, ligesom han ogsaa, for det Tilfælde at Kongen maatte afskedige ham samtidig med denne Afrædelse, maa have bevaret sig den Ret til Pension, som han i sin tidligere Stilling som kongelig Embedsmand alt har erhvervet. Saaledes har Mindretallet i Hovedtrækkene tænkt sig disse Generalsecretairers Stilling, men Grunden, hvorfor Mindretallet, som jeg troer, lægger saaledes Vægt paa dette Ændringsforslag, er mere et politisk Hensyn. Mindretallet gaaer nemlig ud fra den Betragtning, at det efterhaanden her paa Rigsdagen maa komme til, at Rigsdagens Medlemmer, ialfald i en afgjort Majoritet, slutte sig om et eller andet politisk Program, om en eller anden større Opgave, som ligger for til Løsning, og at det, naar dette er skeet, vil blive Ministrenes og Ministeriets Opgave at gennemføre det Program, som saaledes støttes